

Svajonų
ROMANAI

Aistra

EMILY MCKAY

Viskas, ko jis norėjo

9,79 Lt / 2013 liepa-rugpjūtis

BROŠIAI
KEINAI

Knygute.lt

Emily McKay

(Emili Makei)

VISKAS, KO JIS NORĖJO

Pirmasis trilogijos

Broliai Keinai

romanas

Versta iš Emily McKay, All He Ever Wanted, 2012
© Emily McKay, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Lina Kubiliūtė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-632-0

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Prologas

Sprendžiant iš visko, Holisteris Keinas – šešiasdešimt septynerių vyriškis, sveikstantis po trečio širdies priepuolio – buvo per sprindį nuo mirties, bet laikėsi įsikibęs šiaudo labai nuožmiai – taip, kaip valdė Keinų imperiją keturiasdešimt ketverius metus.

Šeimos nariai susirinko prie jo lovos ne meilės vedini. Žmona, su kuria išsiskyrė, trys sūnūs, du santuokiniai ir vienas ne, ir, žinoma, buvusi jo marti. Sulaukę jo skambučio, visi viską metė, bet ne dėl atsidavimo, o greičiau negalėdami patikėti, kad žmogus, sukūręs finansų imperiją ir suplanavęs jų gyvenimus, yra paprastas mirtingasis.

Prieš šešias savaites, kai jo sveikata pablogėjo, darbo kambarys pirmame namo, stovinio prestižiniame River Oukse, Hiustono kaimynystėje, aukšte buvo paverstas šiuolaikine ligonine. Puošnus, išraižytas Holisterio raudonmedžio stalas buvo išneštas kartu su odiniais foteliais bei mėnulio formos baro stalu.

Neišsigandęs trijų širdies priepuolių, ištvėręs dvi operacijas ir kenčiantis nuo kepenų funkci-

jos nepakankamumo, jis tebegalvojo, kad ilgas gydymasis jam nepakenks. Pasipūtęs kvailys.

Nors Deltonas į kambarį įsėlino taip tyliai, kaip sugebėjo, Holisteris pramerkė akis. Ir lėtai, sunkiai atsikvėpė.

- Vėluoji.

- Žinoma, vėluoju. Buvau tarybos susirinkime.

Tėvas žinojo, nes *Keinų įmonių* direktorių taryba jau dvidešimt metų rinkdavosi kiekvieną pirmadienį aštuntą ryto. Kartais atrodydavo, kad Holisteris jaučia malonumą, kai priverčia Deltoną rinktis tarp pareigos šeimai ir kompanijai, tarsi jam reikėtų priminti, jog *Keinų įmonių* valdymas suryja visą gyvenimą.

Holisteris lėtai, bet patenkintas linktelėjo, patvirtindamas tai, dėl ko nerimavo Deltonas. Jo tėvas vis dar tikrino ištikimybę kompanijai.

- Labai gerai, - netvirta, drebančia ranka Holisteris pasiekė lovos reguliavimo rankenėlę.

Jis vos įstengė paspausti mygtuką ir kilstelėti galvą.

Lova kilo lėtai, tarsi prisitaikydama prie Holisterio kančių: tėvui prireikė kelių minučių prie jos prisiderinti, kol Deltonas apžiūrinėjo kambarį. Motina greitai atsisėdo prie tėvo, at-

rodė keistai sustingusi. Jaunesnis Deltono brolis Grifinas Keinas stovėjo už motinos – normalu, kad atrodė pavargęs, nes vakar parskrido iš Škotijos. Kitoje pusėje stovėjo Poršija, buvusi Deltono žmona, ji jautėsi it namuose, geriau už patį Deltoną. Poršija buvo viena iš kelių, kurie patiko Holisteriui ir Karai, todėl moteris ilgam liko jų gyvenime net ir po skyrybų. Ir galų gale – kamputyje įsmeigęs akis į langą stovėjo Kuperis Larsenas, nesantuokinis Holisterio sūnus.

Kuperis net nežvilgtelėjo į Deltono ar Holisterio pusę, jis stovėjo nerūpestingai atsišliejęs į palangę: veide atsispindėjo nuobodulys, dėmesį buvo sutelkęs kažkur kitur. Kuperio abejingumas nenustebino Deltono taip, kaip jo buvimas. Kuperis ilgus metus trynėsi prie jų šeimos. Vien tai, kad Holisteris jį pakvietė ir kad jis atsakė į skambutį, aplinkybės turėjo būti pasibaisėtinos.

Staiga širdies stebėjimo prietaiso ekrane pypsėjimas paspartėjo, atrodė, kad pastangos pakilti atėmė daug Holisterio jėgų, bet vyro žvilgsnis buvo tvirtas ir įdėmus. Kara Kein sutelkė dėmesį ir padavė puodelį šalto vandens, atsargiai prikišo šiaudelį prie savo vyro burnos, bet Holisteris nekantriai stumtelėjo jį ša-

lin. Jis sugriebė kitą daiktą, gulintį už vandens puodelio – baltą voką. Senolio pirštai drebdami grabaliojo, lyg pats būtų norėjęs ištraukti tai, kas buvo viduje. Kai suprato, kad jo pirštai netvirti, įgrūdo voką žmonai į rankas.

– Paskaityk, – sugriaudėjo jis, nors balsas skambėjo netvirtai.

Kara susiraukė, akimirksniu sutriko dėl tokio įvykių posūkio, bet po to ištraukė iš voko lapą ir išlankstė; ant vienos pusės buvo atspausdintas tekstas. Popierius buvo labai plonas, Deltonas permatė žodžių šešėlius.

Kara žvilgtelėjo į gulintį vyrą, paskui garsiai perskaitė:

– Mielas Holisteri, sužinojau, kad tu sergi ir vargu ar pasveiksi po negailestingo smūgio. Gerai, kad velnias pasiims iš žemės savo nuolankų tarną. Kol nesukritikai man žodžių, noriu tave patikinti, kad labai valdausi ir nevadinu tavęs paties velnio vardu. Supranti, jau nesu nevykęs mulkis, koku tu mane vadinai. – Kara nutilo, pakėlė akis, veidas išdavė sumišimą. – Ar čia koks nors pokštas? – paklausė ji.

Holisteris suniurnėjo ir mostelėjo ranka, it sakytų *skaityk toliau*.

– Tikriausiai nepameni šių žodžių, bet aš jų

niekada nepamiršau. Nė akimirkai. Tu kartojai juos tada, kai palikai mano...

Karos balsas nutrūko ir ji paleido laišką iš rankų, kuris nukrito ant kelių. Grifinas prisilinko arčiau motinos.

- Tai kvaila. Kodėl mus čia pakvieteit? Kad viešai pažemintum mamą?

- Skaityk toliau, - paliepė Holisteris nė neprasimerkęs.

- Aš jį perskaitysiu, - Grifinas ištiesė ranką prie laiško.

- Ne! - riktelėjo Holisteris. - Kara.

Kara pažvelgė į Grifiną, paskui į Deltoną ir paėmė laišką. Grifinas nesmarkiai spustelėjo jai per petį.

- Tuos žodžius ištarei neapgalvotai ir žiauriai, todėl metų metus meldžiausi, kad sulaukčiau galimybės įskaudinti tave taip pat, kaip tu mane. Ir dabar, po šitiek laiko, galų gale sulaukiau. Žinau, kaip akylai prižiūri savo imperiją. Kaip mėgsti valdyti visus aplink save. Kaip manipuluoji... - jos balsas užlūžo ir Kara turėjo atsikvėpti, kad galėtų tęsti. - Ir visus savo šeimo...

Deltonas pakankamai prisiklausė. Jis žengė žingsnį ir išplėšė laišką motinai iš rankų. Holis-

teris greičiausiai nesupranta, kaip kankina žmoną, versdamas skaityti garsiai, bet panašu, kad jam tai nėra motais.

Deltonas paskubomis peržvelgė laišką ir numetė jį ant lovos, tėvui ant krūtinės. Stebėjosi, kad laiškas savaime neužsiliepsnojo ir neišdegino skylės Holisterio krūtinėje. Aki vaizdu, kad jis skirtas įskaudinti. Deltonas jo turinį trumpai nupasakojo, nors ir žinojo, kad visi ir taip perskaitys laišką.

- Ji tvirtina, kad pagimdė Holisteriui dukrą... Rašo, kad tai įpėdinė, kurios trūksta. Moteris atsisako pasakoti Holisteriui dar ką nors. Ji siekia, kad jis kentėtų, kad greičiau mirtų, žinodamas, kad niekada jos nesuras.

Deltonas pirmiausia pažvelgė į motiną, pasukui į Grifiną. Grifino ranka stipriau spustelėjo motinos petį, o ji, rodė, sukaupe visą stiprybę, kuri jai puikiai pasitarnavo per visus santuokos metus. Žinoma, jie visi žinojo apie Holisterio paklydimus - Kuperis buvo gyvas pavyzdys.

Kuperis atsitraukė nuo lango ir prakalbo net nežvilgtelėjęs į Holisterį:

- Vadinasi, senis turi dar daugiau pavainikių. Tik nesuprantu, ką tai turi bendro su mumis.

Deltonas buvo linkęs pritarti. Niekam nespėjus prasižioti, Holisteris atsimerkė:

- Noriu, kad ją rastum.

- Nori, kad aš ją rasčiau? - nesuprato Kuperis.

- Visi, - sudžeržgė Holisteris. - Bet kuris iš jūsų.

Nuostabu. Deltonui kaip tik to ir trūko - dar daugiau atsakomybės.

- Esu tikras, kad galime surasti sekli.

- Jokių seklių, - piktai sududeno Holisteris. - Jokių taisyklių.

- Taisyklių? - pasitikslino Grifinas. - Nori, kad ją rastume. Puiku. Mes ją rasime. Bet čia ne žaidimas.

Holisterio lūpos persikreipė, pasirodė nelinksma šypsena.

- Ne žaidimas. Išbandymas.

Kuperis pasidygėdamas nusikvatojo.

- Žinoma, kurgi ne. Kam dar būtum mane kvietęs, jei ne įrodyti, kad esu vertas būti tavo sūnumi?

- Nebūk juo... - Holisterį nutraukė visą kūną sudrebinęs kosulys. - Juokingas. Išbandymas skirtas... - Vėl kosulys. - Jums visiems.

- Nesvarbu, kokios taisyklės, aš turiu svarbesnių reikalų, - pasakė Grifinas. - Tad manęs neskaičiuok. Man neįdomu.

- Man irgi, - pritarė Kuperis.

- Bus įdomu.

Holisteris taip užtikrintai pasakė, kad Deltoną nupurtė šaltis. Gal jų tėvas ir silpnas, gal net miršta, bet Deltonas seniai suprato, kad jis ramiai nekalba, jeigu nėra tikras, kad jį kas nors palaiko.

Tarsi perskaitęs Deltono mintis, Holisteris pasuko į Deltoną blizgančias, mėlynas, įdėmias akis.

- Jums visiems bus įdomu, nes tas, kuris suras dingusią įpėdinę, paveldės visas *Keinų įmones*.

Na, žinia, be abejonės, viską pakeitė.

Deltonas visada žinojo, kad jo tėvas yra šunsnukis, bet kad toks? Niekada nebūtų pamąšęs, kad galėtų taip sugalvoti.

Deltonas paaukojo savo gyvenimą *Keinų įmonėms*. Kompanijos jis neatiduos be kovos.

- O kas bus, jeigu niekas jos neras?

Visi esantys kambaryje nuščiuvo, Holisteris šaižiai kvėpavo, kol galiausiai sušnabždėjo:

- Visas mano turtas atiteks valstybei.

Pirmas skyrius

- Jis tikrai to nepadarys, - pasakė Grifinas ir atrakinęs savo buto duris įleido Deltoną. - *Keinų įmonės* jam ne mažiau brangios nei kitiems. Jis niekada neleis valstybei išparduoti savo kompanijos dalimis.

- Jeigu būtų kalbėjęs kitas žmogus, pritarčiau tau. - Deltonas laukė, kol Grifinas įjungs šviesą ir jie galės eiti į svetainę. - Bet tėvas neapgaudinėja. Tu žinai.

Grifinui priklausė prabangus butas miesto centre, kur gyveno ir Deltonas. Kai Poršija paprašė skyrybų, Deltonas pardavė savo butą, kuris buvo dviem aukštais žemiau už Grifino. Pastatas buvo arti darbo, labai brangus, bet parduotas buvo nesugaišus nė dienos pas nekilnojamo turto agentą.

Grifino bute dominavo šviesi oda ir gelsvas chromas. Butas buvo brangus ir modernus, ir - kaip pasirodė Deltonui - per daug nejaukus. Iš kitos pusės, paties Deltono būstas buvo apstatytas taip, tarsi seniai niekas jame negyventų, todėl jis nelabai galėjo kritikuoti brolio namų.

Deltonas pasuko tiesiai į erdvę priešais televizorių. Grifinas mostelėjo į barą, įtaisytą

kamputyje. Linktelėjimu parodė į butelių eilę.

- Ko norėsi?

Deltonas žvilgtelėjo į laikrodį.

- Dar net ne vidudienis.

- Teisingai. Bet po sensacingos tėvo žinios, manau, reikia išgerti.

- Puiku. - Nejaugi jis prieštaraus? Gal stiprus gėrimas sugrąžins žemę po kojomis, nes dabar atrodo, kad ji kažkur pradingo. - Išgersiu viskio.

Grifinas pavartė akis, tarsi norėtų Deltonui pasakyti, kad šis yra kvailys. Paskui ištraukė kelis butelius - nė viename nebuvo viskio - ir taškydamas supylė į kokteilių plaktuvą.

- Kaip manai, ar jis teisiškai galėtų taip pasielgti?

- Deja, manau, taip. - Deltonas ranka persibraukė plaukus. - Žinoma, motina gautų kitą turtą: namus, automobilius, pinigus. Bet visas Keinų kapitalas yra jo, ir jis gali daryti ką panorėjęs. Jis būtų padalytas po lygiai mums trims. O dabar niekas nežino, kaip bus.

- Suprantu, kad tu gali prarasti daugiausia. Ką ketini daryti?

Deltonas nusivilko švarką ir numetė jį ant sofos ranktūrio. Dūsausdamas atsisėdo ir pasitry-

nė veidą. Kadangi reikalai susiję su keistais tėvo kėslais, jis, be abejonės, gali prarasti daugiausia. Visą gyvenimą paaukojo, kad tap-tų puikiu *Keinų įmonių* kompanijos vadovu. Kiekvienas pasirinkimas, kuriuos darė nuo de-šimties – nuo vaikiško laisvalaikio leidimo ir užsiėmimų po pamokų vidurinėje iki koledžo ir santuokos – buvo susiję su *Keinų įmonėmis*. Jis nepaleis visko dėl tėvo užgaidos.

- Viena galimybė yra laukti, kol šunsnukis numirs, ir paduoti į teismą.

Grifinas uždengė sidabrinį plaktuvą ir ener-gingai ėmė sukiniėti.

- Tuomet tėvo turtai bus areštuoti teismo kokį dešimtmetį ar panašiai. Neblogas bandy-mas.

Deltonas pasilenkė į priekį ir alkūnėmis atsi-rėmė į kelius.

- Jeigu jis negulėtų mirties patale, aš jį už tai nugalabyčiau.

- Aš tau padėčiau, – sukikeno Grifinas ir įdėjo į stiklines ledukų, paskui supylė kokteilį. – Ge-rai, kad tu patinki tarybai. Jei tėvo kapitalas atiteks valstybei, visas jam priklausantis Keinų turtas vis tiek bus perduotas? Jis juk nesudaro valdančiosios daugumos....